

Làm chính trị gia ở Việt Nam thì sếp nói gì cũng được

Làm chính trị gia, nhất là làm lãnh tụ ở Việt Nam, thì sếp nói gì cũng được. Sếp nói không phải chỉ vì chức vụ của sếp làm gì cả mà đã được đề cập trong bài trước. Mà còn vì chức vụ: muông nói gì thì nói.

Ở các nước Tây phương thì được hòng. Nói bậy hay nói hớ, dù chỉ một chút, thì bị các đồng nghiệp lập xúm vào đề nghị ngay tức khắc. Nếu lập không đề nghị thì giới truyền thông cũng đề nghị. Giờ đây, với các phương tiện thông tin mới như blog, facebook hay twitter, dân chúng cũng có thể tham gia vào việc vạch trần những sai trái này. Tiếng nói của họ cũng lan đi xa rộng không kém các phương tiện truyền thông đại chúng truyền thống. Và cũng có nhiều hình thức sâu xa không kém.

Ở Việt Nam thì khác. Hoàn toàn không có giới lập. Ngay cả hình thức gọi là “phản biện” khá lịch sự và hiền lành của giới trí thức cũng không có. Giới lãnh đạo không bao giờ thất vọng, thất chí, thất vọng với dân chúng. Ở đâu, họ cũng chỉ biết nói và mọi người cũng chỉ biết lắng nghe, rồi vỗ tay. Không ai được hỏi. Cũng không có ai được hỏi hay hỏi gì.

Thành ra, các lãnh tụ cứ tha hồ nói. Nói bậy, nói càng cũng được. Nói không cần đến chức vụ của họ cũng được. Có bất cứ lên khán đài, cầm micro, nói hay nói, cũng chẳng sao cả.

Ngày trước, người ta cứ hùng hồn tuyên bố chủ nghĩa xã hội vô cùng ưu việt còn chủ nghĩa tư bản thì đang giấy rách thì đành đắp vá. Đó là chủ tịch kiêu nói “Trăng Liên Xô tròn hơn trăng nước Mỹ”, “rau muống bẻ hơn thịt bò”, “khoai mì (sắn) là thức ăn nuôi dưỡng tốt nhất”, v.v... thì người bị mất mặt thì.

Thôi thì cũng được. Thế này, dù sao họ thấy các nước xã hội chủ nghĩa vẫn còn. Quê quê thì vẫn còn. Tuy thế thì dân chúng thì bị giam hãm trong nước, mọi nguồn thông tin đều bị bịt. Lại nói gì nữa, thậm chí, ngu xuẩn đến mức vẫn có người nghe.

Còn bây giờ, mọi chuyện khác hẳn. Liên Xô và toàn bộ khối Đông Âu đã sụp đổ. Dân chúng Việt Nam đi ra nước ngoài học du học học du lịch ào ào. Nếu không đi nước ngoài thì cũng có thể được tin tức trên mạng thế khắp nơi trên thế giới. Vậy mà...

Vậy mà giới lãnh đạo vẫn có thể ung dung tiếp tục kiên nhẫn nói như trước.

Họ vẫn khẳng định nhơn đạo lành là chủ nghĩa xã hội (bây giờ chủ còn bốn nước: Việt Nam, Trung Quốc, Bắc Hàn và Cuba) là một con đường tốt đẹp và vô cùng ưu việt.

Họ vẫn khẳng định nhơn đạo đúng là chủ có chủ nghĩa xã hội mọi có thể bỏ đi mà sống giàu mạnh và bình đẳng trong xã hội.

Họ vẫn huênh hoang là đường Công sản là đường duy nhất để cứu toàn dân nghèo khổ.

Họ vẫn ba hoa về cái gọi là “tư tưởng Hồ Chí Minh”.

Nói như thế để hoàn toàn hoang tưởng và trái hẳn với sự thực về mọi mà người ta vẫn nói được. Họ nói, lại còn nói một cách hùng hồn, say sưa và hết sức trang nghiêm nữa chứ.

Dù sao, những chuyện này vẫn còn có nội dung. Sai, những vẫn là một cái gì đó. Có vô số lời phát biểu khác của giới lãnh đạo họ như chủ nghĩa có nội dung gì cả. Chủ nghĩa có ý gì cả. Nói như thế.

Mà đây, tôi nghe một người bạn kể một câu chuyện cười và bài diễn văn tiêu biểu của các đường

lãnh đạo:

“Kính thưa quý vị, cái bẫy cũng như cái bao.
Kính thưa đồng bào, cái bao cũng như cái bẫy.
Đồng bào Cộng sản Việt Nam quang vinh muôn năm!
Hà Chí Minh muôn năm!”

Chuyến này là chuyến hải hành. Nhưng bạn thì nghĩ mà xem, có phải phải nhìn các bài diễn văn của giới lãnh đạo Việt Nam để khái quát như thế?

Có điếu, nói thế mà người nghe, áo vét, cà vạt, kính cẩn nghiêm chỉnh, vịn vào tay rơm tre.

Bạn nghĩ coi, thế có sự gì không?

Đi, làm gì có cái gì khác mà người ta được trình bày thời cao, cao ngất ngất, còn bạn lúc thì vô tình, còn lính hầu lính gác thì trùng trùng, đồ suốt ngày chồm long trọng nói đi nói lại như điếu dế hời hợt vậy chứ?

Đó bạn tìm ra được một nghệ thuật nào không?